

Molnár Ferenc, a publicista

Vasárnapi kólíka

– *Rendes heti az Esti Írletnél* –

Nem tudom, méltóztattak-e már a Koronaherceg utca felől kimenni a Duna-partra, de reggel felé, mikor az utcakaparógépek végigkaporják méltóságod előtt az ő privát kaparnivalójukat, Uraságod nyugodtan haza akar menni, mivel uraságnak otthon felesége van, aki uraságot várja otthon, mert ő hű feleség, tehát reggel hatkor várja uraságot haza kávéval és hússal, mert a Weiszné kisfia szamárköhögést és szamárekedtséget és szamárkolerát és számár-szamarat kapott éjca – szóval uraságod nyugodtan megy haza, és ekkor egyszerre szembe jön uraságoddal az Utcakaparógép. Uraságod tüszög és káromkodik, és erre a Gép három kiló port gyorsan belepofoz uraságod hasába. Az Utcakaparógép tudniillik arra való, hogy uraságod hátát kaparja. Mert az utcát, ugyebár, minek kaparná az ember? A Kaparógép kapar és csikar, és csikarja és kaparja és pofozza az utcának a pofáját. De kérdelem nagyon szerényen, miért kell az utcát kaparni és csikarni, Csikaró úr? Nekem nem viszket az utca, neked se viszket az utca, neki se viszket az utca. Bárczy polgármesternek tehát miért viszket pont a Lóbúbáj utca, pont azon a helyen, ahol én a pofámmal lélegzeni akarok. Nekem nem viszket az utca, ellenben a hasam viszket, tehát miért nem kaparják a hasamat?

Ellenben Boda úr előszobájában megjelenik Barom úr, és találkozik valakivel. Szintén a bizottsági ülésről, ha nem csalódom, szintén a bizottsági ülésről, ha nem csalódom. Nem méltóztatik csalódni, mondja Nemcsalódom úr, annál kevésbé méltóztatik csalódni, mivel éppen ön volt az, ha nem csalódom, aki a főpolgármester úr beszédje alatt ott állt a hátam mögött, és becses könyökével az én szügyemet rúgta, és halkán telefonált a szügyemen keresztül, és benyomott öt koronáért a szügyembe, és azt telefonálta, tessék csak megszavazni azt a kis Utcakaparógépet. Ugyan mi van

belőle uraságának, azt a nyavalyás, kedves kis utcakaparót, azt a drága kis pizskot, no tessék má' na, azt a kis fulladt dögöt, amitől úgy tetszik undorodni uraságodnak, de úgy, hogy éjjel, amikor eszébe jut uraságodnak, szeretne a Bárczy úr hasában lenni, hogy szülje meg önt még egyszer erre a kezserves világra, utcakaparói minőségben, na tessék az öt korona.

Nekünk azonban semmi kifogásunk nincs. Mi itt Pesten nagyon szépen megvagyunk, a kaparógép kapar, először csak a gyomrunkat, de nemsokára majd szépen kikaparja a szemünket is. Pedig jó volna, ha azt a kis szemét meghagynák az embernek, ugyebár, mert öt korona kapcsán épp úgy ki is lehet nyitni a szemet, mint becsukni, szintén öt korona kapcsán. És lehetne nézni Pucák elvtársat, aki a Városligetben lófelsárt eszik, direkte ló-felsárt, mivel az neki dukál, és őneki joga van ló-felsár következtében elhunyni. És lehetne sírni az egyik szemével az embernek, és mázolni a pofáján a könnyeket, és egypár könnyet kipofozni az embernek a szeméből és a hasából, és beletörülni a hajába.

Ha pedig méltóztatnék gondolkodni, hogy ennek miért kell így lenni, hát akkor rá méltóztatik jönni, hogy ennek azért kell így lenni:

1. mert nálunk előbb megy ki a kishivatalnok az ajtón, mintsem a gazdag ember a tűnek fokán, ha nekem pont azon az ajtón kell bemenni;

2. mert nálunk, ha a Weiszné a Lidóra akar menni, de kedves doktor úr, csak nem képzeled, csak nem képzeled, hogy Lajoskát rá lehet bízni erre a perszónára, mein armes Kind, és te ehhez nem szólsz semmit, Adolf?

3. mert nálunk, ha én egy bifszteket rendelék a vendéglőben, és nekem bifsztek helyett hoznak egy pár vízáthatlan gumi kézelőgombot, nem mondhatom a vendéglősnek, szívem szerint, te undok főgáz, hanem mosolyognom kell ötször, és vigyorognom kell ötször, és mondani pardon, pardon ötször, nem tetszett tévedni, Főúr, és belülről megpukkadnom ötször, bár szeretném mondani: te, görcsös disznó;

4. és végre, röviden, mert nálunk mindenki mindent másra szeretne tolni, és mindenki szeretné, ha helyette mindenki mindent másképp csinálna, mint ahogy neki kellene csinálni.

De ezen addig nem lehet változtatni, míg Balkánok vagyunk és Pestek vagyunk, és szegények és nyomorultak és pizskosak vagyunk, és hátér villamoson megyünk Budára, és még az a hat is másra kellene, és még azt a hatot is el akarja kérni valaki, kölcsön kiáltással. Addig ne is álmodozzunk pénzről és automobilról és Utcakaparóról. Tessék előbb visszaadni azt a hatot, amit tegnap adtam a kávéházban.

*(Humoreszkek I. Együgyű lexikon – Görbe tükör. Akkord, Budapest, 2001.
[Karinthy Frigyes Összegyűjtött Művei 3.] 157–159. old.)*